

Evangelí del diumenge de la setmana XXXI de durant l'any: Que el més gran entre vosaltres sigui el vostre servidor

Evangelí i comentari del
diumenge de la setmana XXXI
de durant l'any (A): «El més
important d'entre vosaltres,
que es faci el vostre servidor. El
qui s'enalteixi serà humiliat,
però el qui s'humiliï serà
enaltit». L'austeritat personal
ens ajuda a ser benignes amb

els altres; exigim poc i servim amb alegria.

Evangelí (Mt 23, 1-13)

Aleshores Jesús s'adreçà a la gent i als seus deixebles i digué:

Els mestres de la Llei i els fariseus s'han assegut a la càtedra de Moisès. Feu i observeu tot el que us diguin, però no actueu com ells, perquè diuen i no fan. Preparen càrregues pesades i insuportables i les posen a les espatlles dels altres, però ells no volen ni moure-les amb el dit. En tot actuen per fer-se veure de la gent: s'eixamplen les filactèries, i s'allarguen les borles del mantell; els agrada d'ocupar el primer lloc als banquetes i els primers seients a les sinagogues, i que la gent els saludi a les places i els doni el títol de “rabí”, o sigui “mestre”.

Però vosaltres no us feu dir “rabí”, perquè de mestre només en teniu un,

i tots vosaltres sou germans; ni doneu a ningú el nom de “pare” aquí a la terra, perquè de pare només en teniu un, que és el del cel; ni us feu dir “guies”, perquè de guia només en teniu un, que és el Crist. El més important d'entre vosaltres, que es faci el vostre servidor. El qui s'enalteixi serà humiliat, però el qui s'humiliï serà enaltit.

Ai de vosaltres, mestres de la Llei i fariseus hipòcrites, que tanqueu a la gent l'entrada del Regne del cel! Vosaltres no hi entreu ni permeteu que hi entrin els qui voldrien entrar-hi.

Comentari

L'evangelí d'aquest diumenge recull una col·lecció de dites de Jesús que formen part d'una instrucció àmplia per als seus deixebles. El Mestre va

assenyalant amb claredat les actituds que ha de tenir un bon cristià i els comportaments que cal evitar. Sobretot, el Senyor posa en guàrdia contra el vici de la severitat i contra la cerca de l'aplaudiment i el reconeixement aliens.

Per les crítiques que fa Jesús als qui ocupaven càrrecs d'autoritat, es dedueix com n'és d'arrelada en molts la severitat, barrejada amb l'afany d'adulació. I potser no tenien ningú llavors amb el valor suficient per denunciar-ho. En aquest sentit, el Papa Francesc assenyalava que “l'autoritat neix del bon exemple, per ajudar els altres a practicar allò que és just i necessari, sostenint-los en les proves que es troben en el camí del bé. L'autoritat és una ajuda, però si està mal exercida, es converteix en opressiva, no deixa créixer les persones i crea un clima de desconfiança i hostilitat, i porta també a la corrupció”[1].

Sol succeir els mals governants o docents, o els mals pares de família, que emanin excessives normes, regles o decrets per sentir-se obeïts, mentre ells es consideren exempts de viure'ls. Comentant aquest passatge, un Pare de l'Església concloïa: “en tota la teva vida no deixis de ser auster amb tu i benigne respecte dels altres; que els homes t'escoltin exigint poc i que et vegin fent molt”[2].

D'aquestes primeres advertències del Senyor se'n desprèn, per contrast, un dels trets més evangelitzadors que hi ha: el de la coherència de vida, el bon exemple, la fidel correspondència entre allò que es diu i allò que es fa. “El bon exemple i el compliment acurat de les obligacions professionals, familiars i socials – escrivia a aquest propòsit el prelat de l'Opus Dei–, són imprescindibles per ajudar altres persones a seguir el Senyor”[3]. I quan es tracta d'instruir

els altres, és bonic l'esforç per fer amable la veritat, com sintetitzava el Beat Àlvar del Portillo. Es tracta de posar-nos al lloc de l'altra persona, vivint sobretot la comprensió. En aquest sentit, sant Josepmaria va escriure: “Quan et parlo del «bon exemple», vull recordar-te també que has de comprendre i disculpar, que has d'omplir el món de pau i d'amor” (*Forja*, 560).

Jesús també fa referència a la imprescindible virtut de la humilitat, sense la qual no és possible progressar en la vida interior i encara menys donar fruit apostòlic. Qui, de qualsevol manera, se sent una mica superior als altres, ja està ofegant els canals de la gràcia. En canvi, qui se sap molt agraciat per Déu sense mèrit propi, sabrà transmetre amb senzillesa i alegria allò que ha rebut. Per això, el Papa Francesc concloïa: “Tots som germans i no hem de dominar de cap

manera els altres i mirar-los des de dalt. No. Tots som germans. Si hem rebut qualitats del Pare celeste, les hem de posar al servei dels germans, i no aprofitar-nos per a la nostra satisfacció i interès personal. No ens hem de considerar superiors als altres; la modèstia és essencial per a una existència que vol ser conforme a l'ensenyament de Jesús, que és mansuet i humil de cor i ha vingut no per ser servit sinó per servir. Que la Verge Maria, «humil i alta més que una altra criatura» (Dante, *Paradís*, XXXIII, 2), ens ajudi, amb la seva materna intercessió, a defugir de l'orgull i de la vanitat, i a ser mansuets i dòcils a l'amor que ve de Déu, per al servei dels nostres germans i per a la seva alegria, que serà també la nostra”[4].

[1] Papa Francesc, *Àngelus*, 5 de novembre de 2017.

[2] Pseudo-Crisòstom, *opus imperfectum in Matthaeum*, hom. 43.

[3] Fernando Ocáriz, *Carta 14 de febrer de 2017*, n. 12.

[4] Papa Francesc, ídem.

Pablo M. Edo // Photo: Matthew Waring - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de <https://dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-diumenge-de-la-setmana-xxxi-de-durant-lany-que-el-mes-gran-entrevosaltres-sigui-el-vostre-servidor/>
(15/08/2025)